

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกทิพย์ พัฒนาพัวพันธ์. (2541). สถิติอ้างอิงเพื่อการวิจัยทางการศึกษา. เชียงใหม่ : นพบุรีการพิมพ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2533). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- โกศล ภูพลอย. (2532). การศึกษาการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ค่ายศิลปะเด็กพิเศษอีกก้าวหนึ่งของผู้ด้อยโอกาสในสังคม. (2542, 13 กันยายน). มติชน, หน้า 13.
- จารุพรรณ ทรัพย์ปรุง. (2538). ผลการสอนจิตรกรรมที่มีผลต่อการรับรู้ทางศิลปะของผู้สูงอายุ ในสถานสงเคราะห์คนชราบางแค. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร. (2530). การเปรียบเทียบภาพวาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติในชั้นประถมศึกษาพิเศษ อนุบาลละอออุทิศ สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ สวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลูด นิ่มเสมอ. (2531). องค์ประกอบของศิลปะ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยณรงค์ เจริญพานิชกุล. (2533). พัฒนาเด็กด้วยศิลปะ. กรุงเทพฯ : แพลน พับลิชชิง.
- โชคก เก่งเขตรกิจ. (2533). ความรู้ทั่วไปทางศิลป์. กรุงเทพฯ : รุ่งวัฒนา.
- ทวีเดช จีวบาง. (2537). ความคิดสร้างสรรค์ศิลปะ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ทินกร บัวพลู. (2531). คุณค่าแท้ของศิลปศึกษา. ใน สมาน สรรพศรี (บรรณาธิการ). ครุศิลป์ ๓ (หน้า 65). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทินกร บัวพลู. (2535). เกมศิลปะสำหรับเด็ก. ใน สันติ คุณประเสริฐ และ สมใจ สิทธิชัย (บรรณาธิการ). ศิลปศึกษา – ศึกษาศิลปะ (หน้า 15). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิสนา แคมมณี. (2526). การสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ใน สุนน อมรวิวัฒน์ (บรรณาธิการ). อยู่สถาพร และ โสภพรรณ ชยสมบัติ (บรรณาธิการ). หลักและแนวปฏิบัติ

โรงเรียนประถมศึกษา (หน้า 109). กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

ธีระ จันทรัตน์. (2538). เปิดโลกกว้างทางการศึกษาแก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น กรณี

โครงการเรียนร่วมโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ. เชียงใหม่ : โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือฯ. (อัคราเน).

บุญเดิม พันรอบ. (2531). มานุษยวิทยาเชิงศิลปะ. ใน สมาน สรรพศรี (บรรณาธิการ).

ครุศิลป์ ๓ (หน้า 9). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทิน มหาจันทร์. (2531). ศิลปะในโรงเรียนประถม. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พรินติ้ง เฮาส์.

ประภัสสร นิยมธรรม. (2522). ศิลปะของเด็กเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์.

ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร-พัฒนา.

พิภพ ปิติ. (2535). ความสับสนบนเส้นทางแห่งความงาม. ใน สันติ คุณประเสริฐ และ

สมใจ สิทธิชัย (บรรณาธิการ). ศิลปศึกษา – ศึกษาศิลปะ (หน้า 236). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิระพงษ์ กุลพิศาล. (2533). ชีวิตจริงกับการแสดงออกทางศิลปะของเด็กในพิระพงษ์ กุลพิศาล

นิพนธ์ ทวีกาญจน์, ทวีเกียรติ ไชยงยศ (บรรณาธิการ). 3 มิติ : ทศนะทางศิลปะศึกษา (หน้า 189-190). กรุงเทพฯ : การศาสนา กรมศาสนา.

เลิศ อานันทนนะ. (2518). ศิลปะกับเด็ก. กรุงเทพฯ : กราฟิคอาร์ต.

เลิศ อานันทนนะ. (2539). ศิลปะในโลกของเด็ก : เพื่อการแสดงออกหรือเพื่อรางวัล

ใน สมพงษ์ ทิมแจ่มใส (บรรณาธิการ). ศิลปะเด็ก : สภาพปัจจุบันและอนาคต (หน้า 47, 64). กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์.

เลิศ อานันทนนะ. (2541, 8 ธันวาคม). ศิลปะ : สอนคนให้เป็นคน. ไทยโพสต์, หน้า 13.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2515). ศิลปะเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2535). การส่งเสริมและการพัฒนาศิลปะเด็กเพื่อสังคมในอนาคต.

ใน สันติ คุณประเสริฐ และ สมใจ สิทธิชัย (บรรณาธิการ). ศิลปศึกษา – ศึกษาศิลปะ (หน้า 115). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิรัตน์ พิชญ์ไพฑูริย์. (2521). กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย : ศิลปศึกษา. ใน สุมิตร คุณานุการ

(บรรณาธิการ). หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ (หน้า 164 – 176).

กรุงเทพฯ : สรรมวลชน.

วิรุณ ตั้งเจริญ. (2539). ศิลปศึกษา. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.

ศิริลักษณ์ ศรีกรม. (2535). เด็ก...ศิลปศึกษา...เด็ก. ใน สันติ คุณประเสริฐ และ สมใจ สิทธิชัย (บรรณาธิการ). ศิลปศึกษา – ศึกษาศิลปะ (หน้า 1 – 2). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิลปะกับการค้นหาศักยภาพเด็ก. (2543, 21 พฤศจิกายน). มติชน, หน้า 12.

ศิลปะยาวนานดีบำบัดเด็กกลุ่มพิเศษ. (2542, 26 สิงหาคม). มติชน, หน้า 13.

สวนศรี ศรีแพ่งพงษ์. (2534). ศูนย์ระยะทางทัศนศิลป์. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.

สุชาติ เกาทอง. (2532). ศิลปะกับมนุษย์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุลักษณ์ ธนเกษพิศาล. (2534). การวิเคราะห์ภาพวาดระบายสีของเด็กกำพร้าอายุ 7 ถึง 9 ปี ในสถานสงเคราะห์ สังกัดกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมเกียรติ ตั้งนะโม. (2539). มนุษย์กับศิลปะ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุมิตรา เจณณวาสิน. (2535). ทักษะของนักเรียนที่มีต่อวิชาศิลปศึกษา. ใน สันติ คุณประเสริฐ และ สมใจ สิทธิชัย (บรรณาธิการ). ศิลปศึกษา – ศึกษาศิลปะ (หน้า 81). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุลักษณ์ เทียนสุวรรณ. (2531). ศิลปะกับการศึกษาเด็กพิเศษ : เด็กฉลาด. ใน สมาน สรรพศรี (บรรณาธิการ). ครูศิลป์ ๓ (หน้า 54 – 63, 60). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภา ถินถนอม. (2539). ความสามารถในการแสดงออกทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสี ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. (อค์สำเนา).

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). สายตาพิการและการศึกษา
สำหรับคนตาบอด. กรุงเทพฯ : ฝ่ายออกแบบและผลิตสื่อการศึกษา กองพัสดุและ
อุปกรณ์การศึกษา.

หวน พันธุ์พันธ์. (2508 ก). ความซาบซึ้งในศิลป์. กรุงเทพฯ : อรุณสภา.

หวน พันธุ์พันธ์. (2508 ข). ศิลปศึกษาสำหรับครู (เขียนตามแนวหลักสูตรวิชาชุด พ.ก.ศ.).
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

อนุสรณ์ บุญยานันต์. (2531). ศิลปศึกษากับความคิดสร้างสรรค์. ใน สมาน สรรพศรี (บรรณาธิการ). ครุศิลป์ ๓ (หน้า 91 – 92). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อวยพร วาตะบุตร. (2538). ผลของการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีระบบในการออกแบบวิชาศิลปศึกษาสำหรับเด็กปัญญาอ่อนพอเรียนได้ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปัญญาุดมกร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.